

Kurtuaziška meilė

1

- Nustok, bliamba. Neverta net stengtis.

Visai nenorėjau ten varyt. Buvau nusikalusi, jaučiausi bjauri ir dar nenusidepiliavusi. Tokiais atvejais tiesiog būnu nepasiruošusi, nes puikiai žinau, jog nieko nepakabinsiu, visad nusigeriu iki žemės graibymo.

Žinau, kad esu per subtili, bet nieko negaliu padaryt, jei nesu švarutėlė ir paruošusi savo vietelės, neleidžiu niekam net prisiliesti.

Ir dar šiandien baigdama apeiti narvus susikibau su savo kvėša šefu, tai mane visai išmušė iš vėžių.

Susiriejom dėl naujo *ProCanina* šunų ėdalo *Puppy Sen-sensitive*.

- Nepardavinėsiu, ir taškas, - sakau jam, - nepardavinėsiu, ir taškas. Kažkoks absurdo teatras. *Užtikrina gerą smegenų ir regos vystymąsi*, - dar kartą perskaičiau prieš gražindama sušiktą ėdalo maišelį, dvim septyni eurai už tris kilus, smegenų vystymasis, visiškos nesąmonės, aha, jeigu tai tiesa, tai patys tegu ir kemša tie asilai.

Mano šefiukas išėjo spjaudydamasis ir burbėdamas: apie savo ataskaitą ir mano laikyseną, ir mano žodyną, ir mano neterminuotą darbo sutartį, kurios niekad negausiu, ir bla bla bla, ir la la la, bet man ant viso to nusišvilpt. Esu neatleidžiama, ir jis tai žino taip pat puikiai, kaip ir aš. Man atėjus pilnas padvigubėjo, o kaip kraitį atsitempia paskui visus buvusius klientus iš *Favrot*, tad...

Užsikrušk, prižiūrėtojau. Užsikrušk.

Nežinau, ko jis taip įsikandęs šitą tiekėją. Gal prekybininkas jam prižadėjo krūvą nesąmonių? Šunų ėdalo formos mobiliako dangtelių, nemokamos dantų pastos jo pudeliui ar kelis savaitgalius prie jūros... Arba dar geriau, sakykim, savaitgalį prie jūros, prisidengiant pardavimų mokymais, o iš tikro mirkant savo dešrele į svetimą padažą.

Suprask, kažkas tokio...

Sėdėjau pas savo draugę Samiją. Kimšau jos mamos pyragaičius žiūrėdama, kaip ji lyginasi plaukus sruoga po sruogos, sruoga po sruogos. Nors nusišauk, kaip ilgai. Neva nešioti šydą, pavyzdžiui, tai moters išsilaisvinimas. Nusilaižiau medų nuo pirštų stebėdamasi jos kantrybe.

- Bet mmm... nuo kada jūs pardavinėjat maistą seneliams? - paklausė.

- Ką?

- Na, tas granules, kaip ten...

- Ne seneliams. Šu-neliams. Na, mažiems šunims.

- Aaa, soriukas, - sukrizeno, - jo, ir? Kur čia bėda? Tau nepatinka jų skonis?

- ...

- Ai, viskas liuks. Nereikia čia tų grimasų. Baigiam temą. O šįvakar tai kviečiu prisijungti.

Prašau... Eiii... Prašau, mano Lulu... Labai prašau.

- Pas ką?

- Buvęs mano brolio kambariokas.

- Aš jo net nepažįstu.

- Ir aš, bet tai dzin! Pasitrinsim, išsirinksim, padarysim džigi džigi ir pasipasakosim.

- Žinant tavo brolelį, čia vėl bus koks buržujų vakarėlis...

- Na ir kas! Buržujai yra liuks! Tikri saldainiukai, ponio! Nereikės apskambinti keturiolikos pusbrolių dėl dingusios aparatūros, o kai kurie ryte net atneša kruasanų į lovą.

Iš tiesų ši mintis man nelipo. Nedrįsau jai sakyti, kad noriu peržiūrėti krūvą *Sexy Nicky* serijų ir mane vargina vien mintis apie šiuos nelaimingų panų planus.

Mintis vėl sėsti į traukinį man varė depresiją, buvo šalta, norėjau valgyt, jaučiausi kaip šūdo gabalas ir geidžiau tiesiog išsitiesusi lovoje žiūrėti savo serialą.

Samija padėjo *Babyliss* tiesintuvą ir atsiklaupė prieš mane - lūpos kaip širdelė ir rankos pamaldžiai sudėtos.

OK.

Atsidususi nuėjau prie jos kabyklos.

Draugystė.

Vienintelis dalykas, kuris užtikrina mano smegenų vystymąsi.

- Imk mano *Jennyfer* palaidinę, - riktelėjo iš vonios, - kaip tik tau!

- Mmm... Čia tas ryškus skudurėlis?

- Baik, ji žiauriai daili. Be to, ant priekio - mažas blizgantis gyvūnelis. Kaip nulieta tau, kartoju.

Na, gerai.

Paskolinau jai savo putytės skustuva, nusimaudžiau ir kaip įmanydama susispaudžiau, kad įtalpinčiau paneles Roro ir Plopo į XXS marškinėlius su žibančia katyte.

Nusileidusi į apačią prie pašto dėžučių pažvelgiau į seną veidrodį, kad įsitikinčiau, ar iš po *miniako* matosi mano Mumu ūsiukai ir barzda.

Na, ne, po galais... Tiesiai prie savo trikampiuko pastebėjau plaukelį, kurį reikėjo išrauti.

Dievinu šią tatuiruotę. Tai Mušū (man atrodo, kad iš tiesų rašoma Mušu), Mulano drakonas (be juokų, žiūrėjau šį filmuką bent šimtą penkiasdešimt šešis kartus ir kiekvieną kartą žliumbiau. Ypač žiūrėdama, kaip per mokymus jai pagaliau pavyksta užlipti ant stulpo). Bičas, kuris darė šią tatuiruotę, prisiekinėjo, kad tai Mingų epochos originalas, ir aš šventai tikiu, nes jis pats kinas.

– Opapa... Pavarai.

Kadangi tai mano geriausia draugė, per daug nekreipiau dėmesio į jos komentarą, bet kai pamačiau, koku žvilgsniu mane nužiūrėjo iš lifto išlipęs bičas, supratau, kad taip, efektas neblogas.

Bičas nebesivaldė.

Sami dūrė pirštu į sieną.

– Ei, pone... Gesintuvas štai ten, jei ką...

Kol jis virškino pokštą, mes jau buvom gatvėj ir bėgom į stotį, žvengdamos ir tvirtai susikibusios už rankų, nes su tokiais aukštakulniais jautėmės kaip Panpan ir Bembis per *Disney On Ice* pasirodymą.

Šokom į 19.42 traukinį ir patikrinom – jei užsibūtume, galėsim grįžti 00.56 maršrutu. Vėliau Samija išsitraukė sudoku, kad parodytų bernams, jog šios damos ne jūsų melodramoms.